

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 475/2021
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Лекић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Пожаревац, кога заступа Градско правобранилаштво Пожаревац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 530/20 од 09.09.2020. године, у седници већа одржаној 25.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 530/20 од 09.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 177/19 од 29.10.2019. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име накнаде штете на име увећане зараде за рад у сменама исплати за период од маја месеца 2013. године до јануара месеца 2015. године, износе са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му исплати разлику доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Пожаревац, на име сменског рада за исти период, са припадајућом каматом. Ставом 3. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди према туженом да су ништава решења донета од стране туженог, као послодавца о коришћењу годишњег одмора за тужиоца, као запосленог, за 2012. годину, 2013. годину и под бројем 01/173 од 11.06.2014. године за 2014. годину, тако да исте не производе правно дејство. Ставом 4. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом 5. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике додатка по основу ноћног рада исплати за период од маја 2013. године до јануара 2015. године, износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом 6. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике додатака по основу прековременог рада исплати за период од маја месеца 2013. године до августа месеца 2014. године, износе, са каматом, наведене у том ставу

изреке. Ставом 7. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике додатака п основу ноћног рада недељом исплати за период од маја 2013. године до јануара 2015. године, износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом 8. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у укупном износу од 23.301,10 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 530/20 од 09.09.2020. године ставом I изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Пожаревцу П1 177/19 од 29.10.2019. године у ставовима 1., 2., 3. и 4. изреке. Ставом II изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 177/19 од 29.10.2019. године у ставовима 5., 6. и 7. изреке и одлучено тако што је, ставом 1. одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете на име разлике додатка по основу ноћног рада за период од маја 2013. године закључно са 29.01.2015. године, прековременог рада за период од маја месеца 2013. године закључно са августом 2014. године и ноћног рада недељом за период од маја 2013. године закључно са 29.01.2015. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен ставовима 5., 6. и 7. изреке пресуде Основног суда у Пожаревцу П1 177/19 од 29.10.2019. године. Ставом 2. преиначујућег дела те пресуде, обавезан је тужилац да туженом накнади парничне трошкове у износу од 183.385,00 динара.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену (став II изреке), тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог и у предметном периоду обављао је послове ... у служби Економско-финансијским вештачењем утврђена је висина свих утужених потраживања тужиоца, као и да је тужени тужиоцу, противно одредби члана 73. Појединачног колективног уговора туженог од 14.09.1995. године, а током предметног периода, обрачунавао и исплаћивао нижи износ увећане зараде на име ноћног рада, прековременог рада и ноћног рада недељом, у износима који су наведени у ставовима 5., 6. и 7. изреке првостепене пресуде. Одредбом члана 103. Појединачног колективног уговора туженог, у примени од 14.09.1995. године, предвиђено је да се исти закључује на неодређено време.

Врховни касациони суд налази да је, код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд правилно преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован,

тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете на име разлике додатака по основу ноћног рада, прековременог рада и ноћног рада недељом за период од маја 2013. године, закључно са јануаром месецом 2015. године, исплати износе разлике утврђене вештачењем, а на основу Појединачног колективног уговора туженог од 14.09.1995. године. Ово због тога што се Појединачни колективни уговор туженог од 14.09.1995. године не може да примењује на радно-правне ситуације настале након што је протекао рок од 3 године, на који рок је ограничено трајање важење колективних уговора, сагласно одредби члана 263. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05), имајући у виду да је закључен на неодређено време у време важења Закона о радним односима („Службени гласник РС“, бр. 45/91 са изменама и допунама) те да је ступањем на снагу Закона о раду, дана 23.03.2005. године, трајање важења колективног уговора ограничено на 3 године, дакле најкасније до 23.03.2008. године.

Одредбом члана 263. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/2014), прописано је да се колективни уговор закључује на период до 3 године. Одредбе колективног уговора које је на снази на дан ступања на снагу тог Закона, а које нису у супротности са тим Законом, остају на снази до закључивања колективних уговора у складу са овим Законом, сходно одредби члана 284. став 1. истог Закона.

Из садржаја цитираних одредби Закона произлази да ако је колективни уговор, по ранијем закону био закључен на неодређено време, што је овде случај, после ступања на снагу закона који је ограничено трајање важења колективног уговора, он може да се примењује још само 3 године, пошто по истеку тог рока његове одредбе постају супротне цитираној одредби члана 263. став 1. Закона о раду.

Појединачни колективни уговор туженог закључен је у време важења Закона о радним односима („Службени гласник РС“, бр. 45/91 са изменама и допунама), који је у одредби члана 100а став 2. прописивао да се колективни уговор закључује на одређено или неодређено време. Према Закону о раду који се примењује у конкретном случају, трајање важења колективног уговора ограничено је на 3 године, што значи да се он није могао да примени на радно-правне ситуације настале након 23.03.2008. године, што је овде случај.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца, да се ограничење трајање колективних уговора који су на снази на дан ступања Закона о раду објављеног у „Службеном гласнику РС“, бр. 24/05 дана 15.03.2005. године, односи само на одредбе општих и посебних колективних уговора. Супротно томе, одредба члана 263. став 1. Закона о раду је јасна и прописује да се колективни уговор закључује на период од 3 године, па пошто је Појединачни колективни уговор туженог од 14.09.1995. године колективни уговор, следи да се цитирана одредба Закона о раду примењује у овом случају. Због тога се наводима ревизије тужиоца неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић